

tem per una política d'integració. Pel que fa a la defensa, volem que França tinga la que cal per defensar el seu territori; aquest ha de ser el seu objectiu. Això pot aconseguir-se sense que França es llance com ara a una carrera armamentista, amb una llei de programació militar que implica l'increment de despeses, amb la creació de nous armaments que no corresponen a les necessitats, i que van en sentit invers a la tendència dels acords Reagan-Gorbatxev.

—En aquest moment, el Partit Comunista Francès viu, malauradament, un període difícil, un dels més difícils de la seua història. I dic malauradament perquè si en un país el partit comunista és dèbil, la democràcia pateix. ¿Quin ha estat l'error que ha provocat aquesta situació entre els obrers, aquesta falta de vitalitat en la disciplina de vot dels simpatitzants comunistes?

—És una pregunta difícil, crec que és la suma d'uns quants factors molt greus. La decepció de què he parlat adés davant l'experiència de les esquerres de 1981, de la qual patim en gran part les conseqüències, perquè als que influïem, que són els que més esperaven, ara s'enfronten amb majors dificultats i, conseqüentment, s'han vist més decebutos, decepció més confusió, confusió vinculada a l'estratègia del

programa comú que ens va fer firmar un acord global i que va fer creure que ja no hi hauria diferència alguna entre partit comunista i partit socialista, i que el partit socialista estava tan decidit com nosaltres a transformar la societat, però que com hem comprovat, no ha sigut aquest el cas. Per tant, de-

cepció, confusió, endarreriment del nostre partit en tancar-se amb el partit socialista a treballar sobre els problemes de societat en lloc d'aportar pel que fa al futur respostes de fons als grans problemes que ha engendrat l'evolució de la societat en els darrers 30 anys. □

ENTREVISTA A PHILIPPE MESTRE, DIRECTOR DE CAMPANYA I PORTAVEU DE RAYMOND BARRE

«La tortuga guanyarà al tiet de França»

Tercer en discòrdia, Raymond Barre té realment poques possibilitats d'eixir elegit per a disputar la segona volta de les eleccions franceses. No obstant, això només és una hipòtesi.

Gemma Piñana (Paris)

—Raymond Barre ha dit en algunes ocasions, des del 1982, data en què va presentar la candidatura en termes concisos, clars i circumspectes, que estava totalment oposat a una concepció ultrapresidencialista de la funció presidencial. Jacques Chirac va dir, poc temps després, que fa falta

un president que assumirà la responsabilitat de la impulsio general (essencial en els afers estrangers i la defensa) però que deixi governar al govern.

En altres eleccions es veu igualment una semblança d'idees. ¿On se situa, segons vostè, la diferència entre el seu candidat i el primer ministre candidat?

—Més que parlar de diferències, millor seria parlar de les coses que Ray-

EDITORIAL EMPÚRIES

NOVES COL·LECCIONS

EMPÚRIES - NARRATIVA

Gerald Durrell

La meua família i altres animals

Christoph Hein

Amic i estrany

J.M. Fonalleras

Botxenski i companyia

EL LABERINT DE PAPER

Col·lecció de novel·la interactiva

David Cirici

Vols que et tallin una orella?

Emili Castellanos / Miquel Colomer

Geiger. Massa busques en un sol rellotge

MÉS NOVETATS

Col·lecció TROS DE PAPER

Aurora Puigmadrona

La colònia de la cultura...

Col·lecció L'ODISSEA

Narrativa per a joves

Mercè Company

El cervell perdut

LITERATURA INFANTIL

Carme Riera

La molt exemplar història del gos Màgic i la seva cua

Il·lustrat per Mabel Piérola

Pep Coll

El secret de la moixernera

Manuel Vázquez

Montalbán

Barcelones

Disseny de Ferran Cartes

Totes les Barcelones que s'han fet i desfet.

Un homenatge crític a una ciutat i a un país.

Maria del Mar Bonet

Secreta veu

El primer llibre (i la cara més amagada) de la cantant mallorquina: la seva poesia i la seva pintura.

10 il·lustracions de l'autora.

Ramon Barnils, Quim

Monzó, Jordi Vendrell

El lloro, el moro, el mico i el senyor de Puerto Rico

Les millors entrevistes del programa radiofònic més divertit dels últims anys.

Distribució: Paldós, Marià Cubí, 92 - 08021 Barcelona

mond Barre és susceptible d'aportar de «més» a la campanya, com al poder quan serà elegit president de la república. En primer lloc, Raymond Barre és molt millor que el president ixent, François Mitterrand, perquè el guanya en un terreny —el sector econòmic— on els socialistes són particularment vulnerables. Raymond Barre ha seguit una estratègia que li permet d'aparèixer com l'únic candidat que en el pla internacional sabrà, millor que ningú, defensar alhora els interessos de França i els d'Europa. Raymond Barre és finalment el més concret perquè presenta un projecte per a França que desplega notablement proposicions per a l'ocupació i la lluita contra l'atur. Aquestes tres coses «més» de Raymond Barre mostren prècisament on se situen les diferències entre el nostre candidat i els altres.

—Els socialistes volen convèncer els francesos que han canviat. Per fer-ho, posen com a exemple F. Mitterrand, capaç d'encarnar alhora l'obertura i la fidelitat. ¿Els barristes identifiquen sempre el F. Mitterrand de 1981? En una paraula, ¿ha canviat?

—No ha canviat del tot. De fet ja ens ho ha demostrat el 22 de març, presentant la candidatura. Ha dit que és un socialista convençut, cosa a què té perfectament dret; però també ens ha demostrat que era un socialista disposat a fer predominar els interessos del seu partit abans que els dels altres. I l'atac que ha dut contra els partits en general era més estrany pel fet que venia d'un president-candidat que apareix sempre com el secretari general del Partit Socialista Francès.

—Raymond Barre jutja que cal considerar que la competència ha d'estar per davant dels interessos de partit; que no pot haver-hi nominacions en raó de les fidelitats polítiques. ¿Aquesta actitud la comparteixen tots els que componen la majoria?

—Podria posar-se alguna vegada aquesta qüestió... Pel que fa a nosaltres, militem en aquest sentit i tothom sembla que ens dóna la raó, tant a la dreta com a l'esquerra. És la millor manera d'evitar els excessos partidistes, seria desitjable que el pròxim president de la república no fóra ell mateix un cap de partit. És el cas de Raymond Barre i només de Raymond Barre.

—Sovint, tant per la dreta com per l'esquerra, s'ha acusat Raymond Barre de no tenir un veritable programa de govern. ¿Què en diu vostè?

—Els que diuen això no llisten Raymond Barre ni l'escolten. O és que

l'han llegit malament o l'han escoltat malament, perquè de fa mesos i fins i tot de fa anys Raymond Barre exposa el seu projecte per a França. Un dels vostres companys de *Le Monde* n'ha fet un llibre, *Question de confiance*, aparegut el desembre del 1987. Naturalment, aquest projecte serà condensat, sintetitzat i explicat al llarg de la campanya. Jo el resumiré ací simplement amb dues expressions: lluita per la millora de l'ocupació i voluntat de fer imparcial l'estat.

—Per a Philippe Seguin, hi ha «trac-

Raymond Barre desitja construir una confederació política europea.

tament de l'atur», per a René Monory, «tractament educatiu de l'atur». Raymond Barre ha declarat que n'hi ha «tractament econòmic». ¿Quina és la solució real que permetrà solucionar la qüestió de l'atur a França?

—Aquesta solució està clara. Es tracta de crear llocs de treballs sans i duradors, llocs nous. Per fer-ho, cal millorar la competitivitat de les nostres empreses. És el que proposa Raymond Barre quan assenjala els quatre mitjans per intervenir-hi: que les empreses facen inversions suplementàries, que es desenrotlle la investigació, que la formació dels homes es millori i que s'opere una reforma fiscal completa al nostre país.

—R. Barre és un home que vol reforçar la integració europea. ¿Pot explicar-nos les seues proposicions en la matèria?

—Efectivament, Barre desitja construir una confederació política europea que disposarà alhora d'una diplomàcia, d'una defensa i d'una moneda comunes. Proposa la creació urgent d'un sistema monetari europeu de reserva i la constitució d'un pol europeu de defensa. El desplegament d'aquesta confederació haurà de servir d'etapa a l'organització dels futurs Estats Units d'Europa.

—Igualment hi ha l'Europa de les regions. ¿Quin paper pensa R. Barre fer jugar a les regions? ¿És partidari d'una descentralització més gran?

—Per descomptat. Barre pensa que cal afavorir l'equilibri entre les grans regions franceses i les europees endegant una política enèrgica de descentralització i desenvolupant els nous mitjans de comunicació.

—Raymond Barre fa esment de la tortuga quan parla d'ell mateix. Vostè, que li és pròxim, ¿quin retrat esbossaria de Raymond Barre?

—M'agradaria deixar a banda les faules de La Fontaine, que s'han fet servir un munt de vegades per parlar de Raymond Barre. Al meu parer, Raymond Barre és sobretot un home d'estat que associa la competència a la determinació. Posseeix també una qualitat excepcional, la de saber anticipar-se als esdeveniments. Es va anticipar a la crisi econòmica de 1975, a l'ofensiva diplomàtica de l'URSS el 1986 i a la crisi borsària del 87. Permeteu-me dir també que havia previst l'ascens en els sondejos del president-candidat socialista. I d'altra banda havia posat en guàrdia els amics de la majoria contra les malifetes d'una cohabitació de la qual només trauria profit Mitterrand. Això es verifica avui. En fi, en un pla personal, Raymond Barre, a qui conec fa més de 10 anys, és un home de cultura, de sensibilitat i de delicadesa.

—En el cas que l'actual president de la república siga reelegit, ¿quina serà l'actitud de Raymond Barre de cara a un govern i un primer ministre designats per François Mitterrand?

—D'això a França en diem una hipòtesi d'escola. Com que Raymond Barre serà, n'estic segur, elegit president de la república, aquesta hipòtesi d'escola no es realitzarà mai. És per aquesta raó que em sembla inútil discutir-ho. □